OMUL NEGRU A VENIT

de Stefana Cristina Czeller

Păstos şi urît mirositor, rahatul era întins pe toate cutiile poştale. Prima îl văzu Elvira, văduva de la patru, care se pregătea, ca în fiecare zi, să hrănească mîţele vagaboande din faţa blocului. Cu precizie de ceas elveţian, la ora 6 coborî din apartament şi în acea dimineaţă mohorîtă de mai. Degetele ei acoperite de pistrui mari ţineau strîns punguliţa cu resturi de parizer, pasul îi era vioi. Ajunsă la parter, îşi îndreptă reflex privirea spre cutia în care poposeau de obicei facturi şi reclame, rar o felicitare de la nepoţii din celălalt capăt de ţară. Fugara atingere a tablei fu urmată de înţelegerea prea tîrzie a renghiului jucat tuturor celor aproape şaptezeci de suflete din blocul Y2 de pe Aleea Fericirii. Gura i se rotunji, punga îi scăpă şi mezelul se împrăştie pe linoleumul de culoare nedefinită, rupt pe la colţuri.

Elvira se mai supărase foc prin iarnă, cînd mîna neştiutoare a distribuitorului îi îndesase în dreptunghiul de metal un fluturaş cu preţuri promoţionale la vibratoare. Surpriza indignată de atunci era însă nimic faţă de felul în care i se rotunji acum gura, obrajii căpătară o nuanţă de vineţiu, iar mîinile începură să bată aerul, prevestind un funest atac de apoplexie. La nouăzeci de ani bătuţi pe muchie, trecuse însă prin războiul cel mare, o revoluţie şi patul a trei soţi. După cum singură se lăuda pensionarelor cu douăzeci de ani mai tinere de la etajul întîi, toate aceste experienţe îi dădeau puterea să înfrunte aproape orice vicisitudine a sorţii. După aproape un minut de zbucium de peşte aruncat pe uscat, îşi reveni îndeajuns cît să şi şteargă spasmodic palma de poalele halatului bleu, în ton cu părul rar. Se repezi apoi pe scări, de parcă ar fi urmărit-o o armată de gerontofili înarmaţi cu topoare.

După ce petrecu cinci minute săpunind, clătind şi iar săpunind, era pregătită să sune alarma. Fără să se mai uite la ceas, coborî la etajul doi şi se apucă să bată cu pumnii în uşa administratorului. Îi deschise cu întîrziere un bărbat grăsun, cu mustaţă à la Adolf. Îşi scutură părul ciufulit şi se sprijini de cadrul uşii, cu privirea cuiva care abia a făcut ochi.

— Ce arde, madam Protopopescu? Unde s pompierii?

— Ce pompieri, dom' Broască? Încă nu te-ai trezit?

— Doar vezi şi matale cît îi ceasul! Dacă nu i foc şi nici război, de ce bubui la uşă şi mă bagi în boale?

Pierzîndu şi răbdarea, Elvira îl prinse de mîneca bluzei destul de răpănoase de pijama.

— Hai cu mine! Hai să vezi ce au făcut nesimţiţii ăştia!

O clipă, Silvian Broască păru pe punctul de a i închide uşa în nas, apoi dădu din umeri. Îşi încheie pijamaua izită, cu dungi gri ce o făceau să semene cu o zeghe şi îi făcu semn să o ia înainte. Elvira păstra acelaşi ritm de alergător, dar bărbatul se împiedică de vreo două ori în papucii scîlciaţi, gata să se rostogolească pe scări.

— Mai încet, madam Protopopescu! La vîrsta dumitale nu e bine să te grăbeşti…

— Prostii! Că mergem repede ori încet, tot la cimitir ajungem.

Priveliştea de la parter îi tăie administratorului răsuflarea.

— Ăsta chiar e…?

— Rahat toată ziua!

— Poate i vreo unsoare, spuse moale bărbatul.

— Încearcă l!

Silvian se uită scîrbit la cutii, apoi mută privirea pe peretele crem murdar.

— Nu, aveţi dreptate. Se simte şi mirosul.

— Ei bine?

— Ce?

— Ce facem?

— Ce să facem? Vine Marghioliţa şi şterge.

Elvira îşi înfipse unghiile în umărul stîng al administratorului.

— Lasă, dom'le, femeia de serviciu! Sigur că şterge, de aia o plătim! Cum depistăm porcii care au făcut mizeria asta?

Silvian încercă să se elibereze, dar văduva era tare de virtute.

— Păi eu de unde să ştiu cine a fost?

— Eşti administrator!

— Cucoană, eu am grijă să repar ţevile, să plătească lumea factura… Cum să aflu cărui zurliu i a căşunat pe cutii?!

— Să ţinem o şedinţă cu vecinii! Poate au văzut ceva… Să chemăm Poliţia, la urma urmei. Doar n om lăsa lucrurile aşa!

Or fi nişte satanişti, nebuni dintr-aceia de se adună noaptea prin cimitire.

Administratorul pufni într un rîs nervos.

— Ce i aşa de amuzant, dom’ Broască? Mîine poimîine, neruşinaţii ăştia ne omoară în casă!

Silvian dădu din mînă a lehamite.

— Mă duc să sun la Poliţie, madam Protopopescu. Da’ să i lăsăm pe vecini să mai doarmă... Pînă atunci, faceţi vă şi dumneavoastră o cafeluţă, luaţi un dejun uşor... Să vă mai reveniţi oleacă.

Se despărţiră cu mine la fel de acre. Silvian, fiindcă nu o putea înghiţi pe băgăcioasa matusalemică, Elvira, pentru că îl credea cam pămpălău. La şedinţa improvizată se întoarseră însă amîndoi cu forţe proaspete. Silvian şi le trăgea pe ale lui dintr o omletă în care îndesase şi slănină, şi ceapă. Elvira – dintr-o cană de cafea care ţinea linguriţa ţeapănă.

În hol se strînseseră doar vreo treizeci de oameni. O priveau ca hipnotizaţi pe Marghioala cum înmoaie buretele în găleata cu apă şi detergent, apoi freacă metalul împuţit. Rahatul se lăsa greu îndepărtat, rezista cu o încăpăţînare imposibilă de fiinţă vie.

— Nuu! strigă Elvira, făcîndu l pe Codruţ Zmău, informaticianul de la cinci, să tresară. De ce şterge?

— Pute de trăsneşte! Doar nu vreţi să rămînă aşa? o contră Silvian.

— Şi Poliţia ce mai găseşte? De ce nu s aici? I ai sunat, tinere?

Administratorul dădu ochii peste cap fără urmă de fereală.

— Mi au spus că asta nu e infracţiune şi, în general, n-au timp de prostii.

Elvira îşi încleştă aşa de indignată fălcile că toţi îi auziră proteza clănţănind.

Ştiţi ce nu înţeleg? susură Codruţ.

Ochii căprui îi căpătaseră, de după lentilele doar vag fumurii, o strălucire ironică.

— De ce stăm toţi cu noaptea n cap în duhoare? reluă după o pauză de efect.

— Întrebaţi o pe madam Protopopescu! M-a ridicat din aşternut strigînd că vrea şedinţă, desfăcu mîinile Silvian.

— N aveaţi somn, doamnă? se întoarse Codruţ spre Elvira. Că eu aveam! Am adormit la două.

— Crede mă, tinere, ştiu la ce oră te ai culcat! Ţăcăne şi huieşte drăcovenia ta noapte de noapte, parcă ar fi sfîrşitul lumii. La ce ţi trebuie, nu ştiu. Numai porcării şi violenţă…

Informaticianul se crispă, dar nu i răspunse.

— Chiar aşa, e prea devreme! Şi pînă la urmă, ce vreţi de la noi? se băgă în vorbă Luminiţa Vîntu, blonda de la unu.

Trăgea uşor de fusta care abia îi acoperea chiloţii, rotunjindu şi buzele boite din belşug cu ruj carmin într un fel care se voia sexy, dar reuşea să fie doar vulgar.

— Pentru tine e totdeauna prea devreme, spuse Sorina, ospătăriţa de la trei. Te ştim cu toţii că eşti pasăre de noapte. Ia încearcă să pregăteşti trei copii pentru şcoală în fiecare dimineaţă!

— Te rog, sînt animatoare! E o slujbă decentă…

— Las’ că te am văzut cum te pipăiai cu unul pe scări. Îşi băgase mîna sub fusta ta pînă la cot. În bloc sînt bătrîni şi copii, n-avem nevoie de spectacole erotice…

— Gata cu cearta! Haideţi să vedem care i treaba, că unii dintre noi mai trebuie să ajungă şi la serviciu.

Vocea raţiunii venea de la Mihăiţă, inginerul de la patru, un bărbat mărunţel cu început de chelie. Cele trei pensionare îl aprobară subţirel, ca un cor de rîndunici.

Aţi văzut cumva cine a făcut mizerie? spuse plictisit Silvian.

Nimeni nu i răspunse.

— Trebuie să găsim vinovatul, zise sentenţios Elvira.

— Şi ce vreţi să facem? Sîntem bloc de oameni potoliţi, nu de nebuni. Trebuie să fi intrat vreun copilandru din vecini. Ori un boschetar, peste noapte, spuse Mihăiţă.

— Am putea monta un sistem video, propuse Rosalinda, vecina de palier a informaticianului. Sau angajăm un paznic…

— Da’ ce, avem bani de aşa ceva? interveni una dintre vrăbiuţe.

— Nu e foarte scump, spuse moale Codruţ.

— Pentru patroni şi cine le suspină pe la uşi n o fi, o împunse Silvian cu privirea pe Rosalinda. Numai de ar fi aşa largi de mînă şi cînd vine vorba să şi plătească restanţele…

— Plătesc numai ce datorez. Las’ că ştiu cum calculezi matale, la doi metri cubi de apă mai pui unul de la tine şi bagi banii în buzunar!

Urmă un cor de vociferări. Nepăsătoare la toată agitaţia, Marghioala ieşi să arunce apa murdară în canalul din faţa blocului.

— Ho, c aţi înnebunit cu toţii! strigă Elvira. Lăsaţi lista la administraţie, cum prindem mizerabilul? Haideţi măcar să facem de pază cu rîndul pe scări! Stabilim o ordine…

Tăcură imediat, pironind cu privirea ba peretele, ba uşa liftului sau scările. Apoi, ca la comandă, începură să se îndrepte spre ieşire sau să se furişeze înapoi în apartamente. În cîteva minute, în casa scării mai erau doar Silvian şi Elvira.

— Lasă, madam Protopopescu, că la vigilenţa matale nu mai îndrăzneşte nimeni să facă nimic, o bătu pe umăr administratorul.

Strîmbîndu se de la mirosul de ceapă, bătrîna făcu un pas înapoi.

— La cum te îndopi de dimineaţă, sigur că şi rahatul îl vezi roz! Nu te poţi baza pe nimeni în blocul ăsta.

Mai aruncă o privire la cutiile încă ude şi oftă, întorcîndu se. În apartamentul curat bec o aşteptau doar un roman poliţist, semiîntunericul şi o gîlgîială puternică. Elvira nu se mai aşeză pe fotoliul care scîrţîia bătrîneşte, ci se îndreptă spre bucătărie. Pînă să ajungă în odaia cu miros de mentă, bolboroseala se transformase într un fel de icneală, de parcă un duh rău nărăvea să iasă din chiuvetă. Scurgerea refula o zeamă neagră, spumoasă, în care se desluşeau resturi de mîncare şi urme de detergent. Chiuveta se umpluse pe jumătate şi invazia mizeriei nu dădea semne că s-ar opri.

Bătrîna strîmbă din nas şi izbi furios în ţeava caloriferului.

— Iar îşi face de cap nesimţitul de dedesubt! Nu s-a obosit să vină la şedinţă…

Era obişnuită să vorbească singură. De zece ani nu mai aştepta răspuns, dar acum chiuveta tuşi înspre ea. Atît de puternic, încît zeama sări pînă pe tavan. Elvira duse mîna la inimă, într-un gest involuntar, iar scurgerea îi răspunse cu un fel de hohot. Apoi, în sfîrşit, se opri.

Din garsoniera de jos, o voce spartă începu să urle fals. Love you babe, love you babe, how i love you babe!

— Ce ţi e şi cu tineretul de azi! Eu, cînd aveam douăzeci de ani, nici nu îndrăzneam să ridic ochii cînd vorbea cineva în vîrstă, mormăi Elvira. Poate chiar el a făcut porcăria de jos. El sau alţi drogaţi care vin în vizită. Mare lucru dacă nu se întîmplă şi alte nenorociri.

Se dovedi profet în blocul ei cînd strigătul ascuţit al Luminiţei îi ridică pe toţi din aşternut. Era trecut de miezul nopţii şi ţîncii Sorinei reacţionară cu vocalize energice.

— Omul negru! Vine omul negru, mami!

Pensionarele cu glas de păsăruici se ascunseră pînă la creştet sub plăpumile rozalii pe care le cumpăraseră în aceeaşi zi, de la acelaşi second hand de cartier. Codruţ, din căştile căruia se revărsa un rock îndrăcit, nu auzi nimic. Elvira, Silvian şi Mihăiţă îndrăzniră să şi scoată nasul pe palier.

Îi aştepta pe toţi aceeaşi surpriză. Nonagenara se sprijini de tocul uşii, cuprinsă de o uşoară ameţeală. Administratorul începu să njure cum îi venea la gură. Inginerul o zbughi spre baie, revărsînd pe drum jumătate din cina tîrzie. Şobolanii întinşi deloc artistic aveau urme de arsuri, măruntaiele le erau zdrobite. Sîngele mînjise pragurile şi uşile.

Silvian îşi reveni primul. Beneficia de acea anestezie pe care i o conferea porţia noctură de sănătate – un păhărel de parfumată ţuică de prune. Ridicîndu-l de coada subţire şi lungă, aruncă trupuşorul umflat, cald încă, într un sac menajer. Toată operaţiunea era acompaniată de o alăturare savuroasă de paşti, dumnezei, mame şi referiri la părţile lor cele mai intime. Fornăind revoltat, începu să se plimbe de la uşă la uşă.

Paşii i se încrucişară cu aceia ai Elvirei lîngă apartamentul Luminiţei. Cu formele generoase revărsate din neglijeul minuscul de mătase roşie, femeia se scutura de plîns. Orice şansă de a se linişti era eliminată de încă o privire aruncată, cu o fascinaţie plină de oroare, spre şobolanul pe jumătate fiert. Aşa cum Luminiţa nu şi putea desprinde căutătura de micul cadavru, Silvian rămase cu ochii lipiţi de decolteul ei, lingîndu se pe buze. Palmele i se întinseră parcă singure spre umerii blondinei, fruntea roşie i se acoperi instantaneu de transpiraţie. Începu ezitant să i mîngîie umerii, degetele tremurătoare coborînd tot mai aproape de despicătura decolteului.

— Liniştiţi vă, domnişoară! Nu s a întîmplat nimic rău. E doar o glumă proastă…

Elvira scuipă nervoasă într-o parte şi îl ciupi fără milă de braţ.

— Ia animalul de aici, dom' Broască, şi lasă femeia în pace! Nu ţi mai scurge balele pe ea!

Faţa lui Silvian se schimonosi într un rictus pe jumătate jenat, pe jumătate lasciv, în vreme ce Elvira îi lua locul lîngă femeia care suspina mai potolit.

— Gata, dragă, nu mai plînge! Eşti în siguranţă.

— Urăsc şobolanii. Sînt periculoşi şi murdari. Dacă te muşcă, poţi face o mulţime de boli. Pînă şi ciumă…

— Ai dreptate. Dar ăsta era mort, nu mai muşcă pe nimeni. A dispărut, vezi?

— Cine l a adus? Mai înainte nu era nimic…

Elvira se îndreptă, cu aerul unui grenadir pregătit de atac.

— Ai ieşit mai devreme pe hol?

— Acum vreo oră. Totul era în ordine.

Bătrîna se încruntă.

— Ia ascultă aici, dom' Broască! Cineva a făcut pocinogul în ultima oră. Ţi am zis că rahatul e doar începutul?

Administratorul mormăi ceva neinteligibil, cu privirea aţintită acum pe pulpele groase ale Luminiţei, acoperite cu sclipici. Elvira se întoarse spre animatoare.

— Nu era nimeni pe scări cînd ai ieşit?

— Doar băiatul de la trei. Ştii mata, Andrei. Fuma şi mînca seminţe. Mi a făcut un compliment…

Luminiţa chicoti isteric, dar Elvira se întoarse spre Silvian.

— Tinere, ai grijă de ea. Tot de-abia aşteptai! Vreau să verific ceva.

Nu i dădu timp să răspundă, ci o porni ţintit spre etajul al treilea. Se opri în faţa garsonierei închiriate de student şi scoase un sunet nedefinit. Preşul lui era gol. Zăbovi o secundă, apoi îşi lipi degetul de butonul soneriei. Nu l dezlipi pînă cînd uşa nu se crăpă şi lunganul brunet nu şi arătă faţa. Avea un aer uşor confuz şi un rînjet larg.

— Care i treaba?

— Bună seara nu ştii să spui, tinere?

— Bonjour şi au revoir! Ce vrei, mamaie?

Elvira bîţîi reprobator din cap.

— Tu şi amicii tăi drogaţi aţi făcut mizerie azi?

— Ai juma de normă la gunoieri, cucoană? Nu-ţi ajunge pensia?

— Termină cu prostiile! Cine a adus şobolanii?

— Oi fi fumat ceva iarbă, da' matale eşti cu capul. Vezi şobolani? Ia zi, ce ai luat?

Elvira ridică pumnul, gata să l lovească în obraz, dar Andrei se retrase rapid şi îi trînti uşa în nas. Prin placajul subţire al uşii, îl auzi strigînd:

— S a ţicnit rău baba de deasupra!

Un moment, Elvira păru gata să sune iarăşi, dar se răzgîndi. De undeva dinspre subsol apa curgea cu zgomot de cascadă şi bătrîna o porni iar în jos. Luminiţa şi Silvian dispăruseră, dar din apartament se auzeau voci. Nu era greu de ghicit că bărbatul îşi găsise drumul în cuibuşorul Luminiţei.

Elvira se opri după încă vreo patru trepte. Apa tulbure acoperea cimentul, ascunzînd restul scării. Bătrîna se lăsă pe vine şi o studie. Era fierbinte, constată cînd o încercă prudent cu vîrful arătătorului. Lacul bolborosea, acoperindu-i imaginea deformată cu umbre care ba se îngroşau, ba se subţiau. Aveau o mintea a lor care o căuta? Tuşeau cum făcuse mai devreme chiuveta, hohoteau. Era plîns ori rîs? Voiau să-i vorbească, să o atingă... Elvira se ridică rapid, încercînd să ignore ameţeala.

Deschise uşa de la apartamentul Luminiţei ca o furtună şi se năpusti direct în sufragerie. Aproape se prăbuşi peste Silvian. Lăţit pe canapea, avea nasul îngropat între sînii femeii şi prohabul desfăcut. La intrarea ei intempestivă, bărbatul înţepeni, cu ochii holbaţi, iar Luminiţa îşi opri gîtuit geamătul. Nici măcar nu încercă să se acopere, doar se uită urît la Elvira.

— Îmbracă-te, dom' Broască! Hai, repejor! se răsti Elvira.

Silvian îşi regăsi destul de greu vocea, în timp ce degetele trăgeau spamodic fermoarul pantalonilor. O mişcare greşită îl rupse drept la jumătate.

— Madam Protopopescu, zău aşa! Nu mai are omul o clipă de intimitate...

— Ce intimitate, cînd e urgie? Intră apa peste noi.

Cu chiu, cu vai, Silvian se urni către uşă. Elvira aproape îl împinse pe scări şi, împreună, se apropiară de marginea

băltoacei. Mai urcase cu o treaptă. Becul chior le lungea umbrele, proiectîndu-le peste întunericul murdar şi spumos.

— S-a spart o ţeavă, spuse Silvian. De cînd cer bani pentru reparaţii! Toate-s ciuruite.

Surdă la lamentările lui, Elvira se clătină deodată, albă la faţă. Inspirat, Silvian reuşi să o prindă chiar înainte să atingă apa cu fruntea. Îşi udă pantalonii şi drăcui.

— Vezi, cucoană? Te caută moartea pe-acasă, da hălădui prin bloc zi şi noapte…

Gîfîind, o aşeză cu spatele rezemat de peretele pe care cineva scrisese nervos să mi-o bag. Luminiţa se iţi neobişnuit de sfielnic de după uşă, în sfîrşit acoperită cu un kimono.

— A crăpat zgripţuroaica?

— Nu, doar a leşinat. Sună la salvare! Tre' să chemăm pompierii. Altcineva nu poate scoate atîta apă.

— Nu merge telefonul.

Silvian începu să se tragă de perciunii deşi, apoi se înfipse în cotul Luminiţei.

— Ce facem? Scările sînt pline de apă, Protopopeasca dă în nas…

— Să vedem la vecini!

Începură să bată pe la uşi, uitînd de Elvira. Balta parcă aşteptase plecarea lor. Adîncul negru se văluri, îşi ridică spre Elvira coama, o atinse întîi furişat. Îi cuprinse un papuc, pe celălalt, gîlgîi mulţumit. Abia după un minut se buluci într-o retragere spumegîndă şi fierbinte. Mîzga rămasă pe tălpile cipicilor luci a antracit şi Elvira tresări. Paloarea îi dispărea din obraji pe măsură ce negreaţa trecea prin gumă.

Îmbujorată ca o codană, Elvira deschise ochii, se ridică uşor şi zîmbi. Apa îi răspunse cu un plescăit molcolm. De mai sus se auzeau glasurile isterice ale vecinilor. Cu ochi întunecaţi, se priveau suspicioşi, strigîndu-şi îndoielile.

— Curva! Ea trebuie să fie. Animatoare, auzi! boscorodea Sorina, scuipînd din cînd în cînd în direcţia Luminiţei.

Dincolo de uşa întredeschisă unul dintre prichindei încă plîngea, dar Sorina nu-l băga în seamă mai mult decît ar fi făcut cu o molie. Rosalinda şi Codruţ îşi încolăceau trupurile, se sărutau şi se muşcau, slobozind sunete animalice. Mihăiţă îl fixă pe Silvian cîteva secunde, apoi, fără veste, îşi înfipse degetele în perciunii lui. Nu zicea nimic, doar trăgea de păr şi-l otînjea

mărunţel cu picioarele. Luminiţa îi privea şi hohotea. O şuviţă subţire de salivă i se prelingea dintr-un colţ al gurii, palmele îi imitau inconştient gesturile bătăuşilor.

Toţi încremeniră însă cînd apăru Elvira. Îi studie cu ochi sticloşi şi deschise de cîteva ori gura fără a scoate un sunet, de parcă abia învăţa să vorbească.

— La trei, spuse scurt şi toţi dădură din cap.

O urmară în linişte, umăr lîngă umăr. Pas cadenţat, trupuri ţepene ca nişte jucării trase de sfori. Se bulucira toţi la uşa studentului, dar de data asta Elvira nu mai apăsă pe sonerie. Fără să schimbe vreun cuvînt, bărbaţii pur şi simplu rupseră cu umerii placajul. Cu aceeaşi coordonare mută, îl scoaseră din dormitor pe lungan.

Îl prinseseră de mîini şi de picioare. Unghiile lor intrau în carnea lui, îi rupeau tricoul cu fuck you, îi lăsau dîre adînci pe obraji şi pe frunte. Băiatul se zbătea, ochii bulbucaţi căutau o urmă de normalitate pe chipul vreunui vecin şi nu găseau decît nebunie.

— Ce e… Lăsaţi-mă! Ajutor!

Strigătele i se transformară repede într-o succesiune de sunete nearticulate. Zbaterile îi deveneau tremur panicat şi neputincios. Tot mai multe pete roşii înfloreau pe corpul lui, tot mai pierit îi era glasul. Îl cărau ca pe un porc dus la tăiere. Îl aduseră poticnit la marginea lacului şi Sorina, în aceeaşi bizară tăcere, îi întinse Elvirei cuţitul. Pe lama bine ascuţită, o urmă de măr părea bizar de inofensivă. Bătrîna privi în băltoacă şi apa forfoti primitor. Se lăsă deasupra lui Andrei şi îşi desfăcu buzele într-un rictus de cîine turbat.

— Lăturile vieţilor voastre mi-au trezit sufletul, spuse cu glas străin. E timpul să-mi daţi şi trup. Din urdori de minte înfierbîntată mă nasc.

În murmurele aprobatoare ale celorlalţi Elvira trecu simplu lama peste gîtul studentului. Sîngele ţîşni împroşcîndu-i pe toţi, dar nimeni nu se feri. Strigoi demenţi de măcelari, vecinii chicoteau şi gemeau, privind ultimele spasme ale lui Andrei. Încă mai trăia cînd îl aruncară în apă. Lacul îl primi aproape duios şi se închise lacom deasupra lui. Spume roşii se iscară, umbrele se învălătuciră pentru ultima oară şi un hulpav plescăit reverberă pînă în ultimul colţ al blocului. Neagră şi deodată netulburată, apa se uită la ei cu ochii lui Andrei.

Vecinii se scuturară şi se priviră îngroziţi. Sorina urlă prima. Acoperindu-şi faţa cu palmele, o luă la goană pe scări. După doar o secundă, ceilalţi făcură la fel. În vreme ce uşile apartamentelor se închideau cu pocnet de mormînt, apa se retrăgea, monstru sătul, treaptă cu treaptă. Pînă rămase doar o băltiţă, iar în mijlocul ei — o siluetă neagră. Nici femeie, nici bărbat. Nici tînăr, nici bătrîn. Sau poate cîte un pic din toate. Îşi roti încet fiecare mădular, delectîndu-se cu senzaţia mişcării. Atinse clanţa şi uşa se deschise cu scîrţîit de yală neunsă.

— Atîtea posibilităţi! hîrîi El/Ea. Trebuie doar să mă iau după mirosul mizeriei, al răutăţii şi al paranoiei... Pîntece roditoare toate.

Dispăru în noapte ca o nălucă. În aceeaşi clipă, mezinul Sorinei o trase de mînecă.

— Omul negru a plecat?

Sorina îl mîngîie pe creştet, fără a îndrăzni să-l privească.

— Da, mami, a plecat...

Două etaje mai sus, Elvira, abia ieşită de sub duş, se uită înfiorată pe geam. Văzu trup zvelt şi tînăr trecînd printre tei, în capătul aleii. Chiar cînd să cotească la dreapta, cel pe care-l adusese pe lume se întoarse. O privi neguros şi îi făcu semn de rămas bun.

Cu buzele strînse pungă, Elvira îşi puse rochia cea mai bună. Se urcă pe fotoliu, agăţă laţul de draperie şi şi-l trecu pe după gît. Omul negru nu se mai vedea cînd închise ochii şi sări.